

Čís. 11471.

Nelze knihovně poznamenati směnečnou žalobu, třebas se v žalobě tvrdí, že pohledávka vymáhaná žalobou jest částí úvěrové dohody, platící pro úvěry směnečné, zajištěné hypotekou na nemovitostech žalovaného.

(Rozh. ze dne 11. března 1932, R I 116/32.)

Soud první stolice povolil knihovní poznámku směnečné žaloby. Rekursní soud zamítl žádost o povolení knihovní poznámky. Důvody: Knihovní zákon připouští jen poznámku žaloby hypotekární po rozumu § 59 a poznámku sporu. Jinaké poznámky žaloby nejsou podle knihovního zákona přípustné, neboť použití povšechného ustanovení § 20 b) kn. zák. bylo co do předmětu poznámky sporu předpisy §§ 61—72 kn. zák. omezeno tak, že vyloučeno jest v případech, jež nejsou uvedeny ani v zákoně knihovním ani v zákoně ze dne 6. února 1869, čís. 18 ř. zák., ani v civilním řádě soudním ani v řádu konkursním (§ 73 kn. zák.). Ježto v této věci jde o žalobu směnečnou, nikoliv o žalobu hypotekární, nebyla poznámka žaloby přípustná a bylo návrh na její povolení zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně, zamítnuv žádost žalující strany o povolení knihovní poznámky žaloby, ježto jde o žalobu směnečnou, nikoli o žalobu hypotekární. Na tom nic nemění okolnost, že se v žalobě tvrdí, že pohledávka žalobou vymáhaná jest částí úvěrové dohody, platící pro úvěry směnečné, zajištěné hypotekou na nemovitostech žalovaných, neboť pro posouzení povahy žaloby rozhoduje žalobní žádost, v níž se žalobkyně domáhá, by bylo žalovaným podle směnky ze dne 16. října 1931 jako příjemcům přikázáno, by žalobkyni do tří dnů po doručení směnečného platebního příkazu zaplatili zažalovanou směnečnou pohledávku nebo podali v této lhůtě proti tomuto příkazu námítky. Tato žalobní žádost odpovídá tedy pojmu ryzí žaloby směnečné a nemá náležitostí žaloby hypotekární, jež by ostatně s podanou žalobou směnečnou ani nemohla býti spojena, ježto pro tuto žalobu platí zvláštní způsob řízení, upravený v §§ 557 a 559 c. ř. s.

Čís. 11472.

Pozůstalostní soud smí odmítnouti jen dědické přihlášky zřejmě nezákonné, zcela libovolné a žádným dědickým důvodem nepodložené.

Ustanovil-li zůstavitel v závěti za dědice svého syna s tím, že celé jmění připadne po synově smrti jeho dětem a že, nezanechá-li syn nebo nezanechají-li jeho potomci dítě, připadne pozůstalostní jmění nadaci,